

3401 20. Febr. 1894. 2. Beh. af Lovf. om Jagten.

3402

en lille Flok Dyr ødelægge en hel Rugmark, men om Natten og om Søndagen skal Grundejeren ikke en Gang have Lov til at knalde sin Bøsse af; gør han det, falder han en betydelig Straf, og Bøderne for Søndagsjagt og Nattejagt ere jo skærpede, saa han lider dobbelt derved. Denne Bestemmelse gør det ogsaa ligefrem umuligt for Jagtejeren til Tider at skaffe Brugerne af med Kron- eller Daavildt, naar det gaar i hans Korn. Dette sker f. Eks. en Lørdag; Brugerne stifte Bud til Godsejeren, men denne maa ikke komme om Søndagen for at skaffe ham af med Bildtet; han maa jo ikke skyde det om Søndagen; Brugerne maa heller ikke skyde det, hvilket han ellers havde Lov til, naar det ikke blev bortstøffet, for han maa jo heller ikke skyde, da det er Søndag; Bildtet faar altsaa Lov til at gaa omkring ude i Kornet. Dette kan føre til, at naar Godsejeren ikke straks befrier Brugerne for Dyret paa Grund af, at det er Søndag, saa erholder Brugerne Ret til at skyde Dyrene 3. Maanedre efter den Dag, da de vare i Kornet. — naturligtvis skal han aflevere dem, men det er jo lidet i Godsejerens Interesse, at Brugerne skal kunne udøve en Jagtret. Jeg har altsaa været imod, at Søndagsjagten bliver forbudt, thi det er en Indskrænkning i den personlige Frihed, endogsaa i den Grad, at man ikke en Gang har Lov til at værge sine Kreaturer. Naar Høgen kommer, og naar ned iblandt Hønsene, eller naar Ræven kommer og tager Gæsene, saa maa man ikke værge sig paa anden Maade, end hvis man maatte, kan saa dem jaget væk ved at raabe efter dem, paa anden effektiv Maade har man ikke Lov til at optræde. Jeg tilraader altsaa, at man stemmer den Paragraf ud, som Landstinget har indsat om Søndags- og Natjagt. Til disse enkelte Bemærkninger tror jeg, jeg kan indskrænke mig, og skal slutte med at anbefale at stemme, som jeg nys fremhævede.

Judenrigsministeren (Høring):

Der er jo, som allerede fremhævet fra anden Side, stillet et meget stort Antal Vændringsforslag til Regeringsforslaget, og om jeg end skal erkende, at en Del af disse Vændringsforslag kun ere af formel Bestaffenhed, tror jeg, rigtignok, at der dog er

flere af dem, der have ikke saa ringe Betydning. Naar jeg skal gennemgaa Vændringsforslagene her, skal jeg, for ikke at trætte, overspringe dem, som ere af rent formel Bestaffenhed eller i alt Fald efter min Mening ikke have nogen væsentlig Betydning. Jeg har ikke noget imod, at der til § 2 føjes en Genoptagelse af Bestemmelsen i Loven af 1851 § 12. Derimod forekommer den Vændring, der til § 3 er stillet af et Flertal, og ifølge hvilken Jagtretten ved Bortfæstning af Bøndergods for Livstid altid skal følge Brugsretten, mig at være ikke rigtig stemmende med Lovens øvrige Indhold. Naar Loven nemlig faar fast, at Jagtretten følger med Ejendomsretten til Grundten, kan jeg ikke se, at der er nogen som helst fyldestgørende Grund til at stille sig anderledes over for Bortfæstning for Livstid end over for enhver anden Overdragelse af den almindelige Brugsret til Grundten, og derom er jo Reglen givet i § 3, nemlig, at Parterne kunne forene sig saaledes, som de bedst vide og kunne. Den samme Stilling forekommer det mig, at man maa indtage over for Bortfæstning af Bøndergods for Livstid. Jeg har egentlig heller ikke hørt, at der fra nogen Side er givet Grunde for, at man skulde stille sig anderledes i dette Forhold. — Efter den Anledning, som det ærede Medlem for Sorø Amts Afd. Valgtreds (D. Scavenius) har givet, skal jeg udtale, at jeg har ikke noget imod det af Udvalget under Nr. 3 stillede Vændringsforslag, hvorved man altsaa væsentlig vender tilbage til det oprindelige Regeringsforslag med Hensyn til Overdragelse af Retten til Udøvelse af Jagten. — I § 5 er der jo Uenighed om den Bestemmelse i Loven, at det skal være forbudt at udøve Jagt ved Jærdsel paa Hjen langs med Kysten. Jeg ser ikke rettere end, at dette er en ligefrem Konsekvens af den Bestemmelse, Paragraffen indeholder, at det er forbudt at udøve Jagt ved Badning langs med Kysten. Bestemmelsen om, at man heller ikke maa gøre det paa Hjen langs med Kysten, er jo i Virkeligheden akkurat det samme; den vil af Domstolene blive forstaaet paa samme Maade, at det altsaa er forbudt, at man opholder sig i Kystens umiddelbare Nærhed, og da de, som ville udøve Jagt paa Hjen, meget vel kunne